

НЕ УЯВЛЯЄ СЕБЕ БЕЗ РОБОТИ

Петро Іванович ЯГОДКА цього річ зустрів свою сімдесяту осінь, хоч каже, що не відчуває себе на цей вік, бо так ще є багато хороших задумів. Але все в руках Божих, як любить сам повторювати, адже ніхто з нас не знає коли обірветься його життєва ниточка. Сьогодні ветеран хліборобської справи часто згадає своє нелегке повоєнне дитинство у мальовничих Новородичах, де народився 16 вересня 1944 року. Яскравою картинкою із дитячих спогадів змальовує своє навчання у початковій школі, коли він із іншими першокласниками старанно виводив олівцем палички у зошиті, а столи зі стільцями стояли у дворі маленької хатини при в'їзді у село, бо в приміщенні не було місця для всіх учнів. Лише багато років потому він дізнався, що та хатина, в якій розташовувалася тоді початкова школа належала дядькові його матері Ульяні, котра напівсиротою була у нього за вихованку і який у 1943 році із дружиною-полькою емігрував до Польщі.

Ще Петро Іванович вважає, що має у своєму житті другий день народження. Адже того дня, коли двоюрідний брат, який жив по-сусідству, знайшов і розбирав гранату, він був у школі. Це і врятувало йому життя, що правда, від того фатального вибуху постраждала рідна сестричка мого співрозмовника, але залишилася жива, а брат загинув. Цей трагічний випадок із дитинства назавжди залишився у пам'яті хлібороба, як і тодішнє дитяче бажання вдосталь поїсти справжнього хліба, а не пампушок із мерзлої картоплі, потайки назбираної на колгоспному полі, адже у післявоєнний період не ситно жилося у селах, та й не зовсім спокійно. Із смутком розповідає Петро Ягодка про долю двох сусідських багатодітних родин, батьки яких загинули на фронті, а матерів засудили та позбавили волі за крадіжку житнього колосся із колгоспного поля, після чого діти залишилися сиротами і він донині не відає як склалося їхнє життя. Такі реалії того часу сьогодні, з висоти прожитого, осмислюються зовсім по-іншому, як говорить сам Петро Іванович, а тоді, їм, босонгим сільським дітям, було не все зрозуміло у поведінці дорослих, та й ніколи було над цим задумуватися, бо дівтора в селі не байдикувала.

Пригадає мій співрозмовник і свої перші самостійно зароблені гроші, коли ще школярем пас корів

зооветеринарного технікуму на святкуванні Дня молоді у 1966 році на території сучасного дитячого оздоровчого табору «Корчагінець», допомогли обрати життєвий і трудовий шлях – того ж року він став студентом ветеринарного відділення згаданого технікуму. Ще в період навчання потрапив у Розваж на практику, а після державних екзаменів молодого спеціаліста запросили ветфельдшером у той же колгосп уже на постійну роботу.

Так і збігали рік за роком у щоденних турботах. Робота подобалася. Поступово набував досвіду, згодом продовжив навчання у Львівському зооветеринарному інституті, здобувши спеціальність

солярки можна було купити за 2,5 літра молока, то нині за той же літр солярки треба віддати 5 літрів, бо закупівельна вартість молока майже не виросла, а ціна на пальне – у п'ять разів. Подібна ситуація із закупівельними цінами і на м'ясо, і на зерно. Хоч з високих трибун політики доводять, що сільське господарство прибуткове. «Можливо і так, – говорить мій співрозмовник, – але аж ніяк не для селянина, бо хіба у нього така ж зарплата як у банкіра чи бізнесмена, і чи однакові умови праці?».

Петро Іванович каже, що дуже гірко і образливо бачити за кордоном набагато краще становище тих, хто працює на землі. Він глибоко переконаний, що український селянин вміє господарювати не гірше за білоруського чи польського, однак сьогодні він змушений продавати вирощене за невисхідними цінами аби хоч якось вижити.

За словами керівника, по-своєму виживає сьогодні і очолюване ним господарство, хоч на відміну від інших агроформувань «Розвазькому» дещо легше, бо власними силами переробляють вирощене та на вигідніших умовах молоком торгують. Так і крутиться «жива» копійка, як жартує мій співрозмовник, хоч і це, враховуючи ринкові реалії, не дозволяє сьогодні підвищити заробітну плату працівникам чи придбати якусь сучасну техніку для господарства.

Проте, незважаючи на всі труднощі, дбають у «Розвазькому» не лише про матеріальне, а й про духовне. Створений кілька років тому хорвий колектив господарства уже встиг завоювати серця шанувальників не лише в Україні, а й Польщі, Білорусії, Франції, популяризуючи тим самим не лише пісенну творчість нашого народу, а й Острожчину та Україну вцілому. Петро Іванович каже, що хоч і багато клопотів із тими поїздками, однак він зовсім не шкодує, що започаткував таку хорошу справу, бо й сам любить співати та є одним із головних солістів хору. А концерти, вдячні оплески слухачів та навіть виснажливі репетиції приносять неабияке моральне задоволення. Тому вдячний і своїм хористам, і всім працівникам господарства за чесну і сумлінну працю, за розуміння і підтримку його політики, як керівника.

З висоти свого життєвого досвіду мій співрозмовник каже, що якщо випало почати життя спочат-

ветлікаря, яким і працював після об'єднання колгоспів багато років.

У 1998 році був обраний на посаду керівника «Розвазького». Приймаючи господарство із мільйонними боргами та за кілька років вивівши його з глибокої фінансової кризи, каже, що доводилося робити багато непопулярних кроків і це, звичайно, не всім подобалося. Однак, через добрий десяток років впевнився, що поступав таки правильно, бо на сьогодні господарство не лише зберегло рослинництво і тваринництво, а й налагодило переробку вирощеного та реалізацію готової продукції. Зайве сьогодні розповідати про популярність хлібобулочних виробів «Розвазького» не лише в нашому районі, адже сьогодні це – чи не найпотужніше багатогалузеве сіль-

Пригадує мій співрозмовник і свої перші самостійно зароблені гроші, коли ще школярем пас корів через день із товаришем, відповідно через день відвідуючи школу. Заробіток невеликий, але ж хоч якась підмога батькам. Закінчивши місцеву семирічку, середню освіту здобував у вечірній школі, яка саме тоді відкрилася у селі. Зізнається, що вчився з великим ентузіазмом, хоч поєднувати навчання із роботою було не так легко, як здавалося на перший погляд. Донині добрим словом згадує директора школи і мудрого вчителя Володимира Омеляновича Іващенко, від якого багато довідався про війну.

Не зовсім світлим спогадом, як говорить мій співрозмовник, є для нього служба в армії, звідки був комісований за станом здоров'я і повернувся додому з однією ниркою. Але проста селянська вдача, працелюбність, вихована батьками в ньому змалку, не дали опустити руки і власти у відчай. А випадкове оголошення та коротка розмова із викладачем Млинівського

«Розваського» не лише в нашому районі, адже сьогодні це – чи не найпотужніше багатогалузеве сільськогосподарське підприємство на Острозщині.

Однак, незважаючи на постійний розвиток, кардинальне оновлення технічного парку за цей період та постійне нарощування поголів'я ВРХ, Петро Іванович каже, що господарство має всі шанси розвиватися і надалі, якби не стільки різноманітних бюрократичних перешкод, а поточний рік видався чи не найважчим за всі роки існування СГПП. На думку досвідченого аграрія, якби держава всі ці роки поспіль не залишала село напризволяще, сільгосптоваровиробники перебували б сьогодні не в такому плачевному стані. Адже всі, хто співпрацює з аграрним сектором, оцінює свою продукцію в доларовому еквіваленті – пальне, електроенергія тощо. А от ціна на сільськогосподарську продукцію залишається стабільно заниженою. Петро Іванович розповідає, що у двохтисячному році один літр

з висоти свого життєвого досвіду мій співрозмовник каже, що якби випало почати життя спочатку, то нічого у ньому не змінив би. Адже просто не уявляє себе без роботи і коли приходять вихідні, то рятується від бездіяльності... бджолами, проводячи час на пасіці у догляді за цими працюючими комахами. Зізнається, що любить за ними спостерігати, бо вони, як і селяни, проживають свій вік у щоденній праці. Петро Іванович вважає, що Господь подарував йому прекрасну дружину Надію, з якою прожили у парі понад сорок літ та виховали четверо чудових дітей – двох синів і двох доньок. Троє вже створили свої сім'ї і подарували бабусі з дідусем семеро онуків. Наймолодша донечка ще студентка і через рік-два стане архітектором. Хтозна, як розмірковує мій співрозмовник, можливо, в майбутньому проектуватиме нові господарські будівлі «Розваського», бо він по-батьківськи вірить і сподівається, що Бог не обділить щасливою долею ні селян, ні Україну.